

Küçük Mavi Alakarga

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Mavi Alakarga

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir ormanda, Pip adında küçük bir mavi alakarga sıcak bir yuvada yaşıyordu. Pip'in parlak gök mavisi tüyleri, yumuşacık beyaz bir göğsü ve meraklandığında dikilen minik bir tepeliği vardı. Boynunda küçük kırmızı bir bandana taşıyordu. Her sabah Pip ağaçların arasında uçup neşeli bir şarkı söylerdi. Keşfetmeyi ve yeni şeyler bulmayı çok severdi.

Bir gn Pip aŗaŗıda bir sincap grd. Sincabın altın kahverengi tyleri, sırtında koyu izgiler ve kocaman yuvarlak yanakları vardı. Minik yeŗil bir antası vardı ve telaŗla meŗe palamutlarını sayıyordu. "Merhaba!" dedi Pip cıvıldayarak. "Ben Pip. Sen ne yapıyorsun?" Sincap baŗını kaldırıp glmsedi. "Ben Chip," dedi. "Meŗe palamutlarımı dzenliyorum."

Pip ile Chip hemen arkadaş oldular. Pip, Chip'in en büyük palamutları bulmasına yardım etti; Chip de Pip'e en iyi saklanma yerlerini gösterdi. Bütün öğleden sonra gülüp oynadılar. "Palamut bulmakta çok iyisin," dedi Chip. "Sen de onları saymakta çok iyisin," diye yanıtladı Pip. Ertesi gün yine buluşmaya söz verdiler. Dostluk çoktan filizlenmişti.

Ertesi sabah Pip tuhaf bir şey fark etti. Bir sıra meşe palamudu, Chip'in zulasından ormana doğru uzanıyordu. "Chip! Bak!" diye seslendi Pip. Chip koşarak yanına geldi, yuvarlak yanakları heyecanla şişmişti. "Biri bir iz bırakmış!" dedi. "Hadi takip edelim!" Gizemi birlikte çözmeye karar verdiler. Meşe palamudu izi, keşfedilmeyi bekleyen bir bulmacaydı.

İlk palamut küçük ve parlaktı. Pip onu gagasıyla aldı. "Bu pürüzsüz," dedi. Chip çantasına bir not yazdı. İzi ormanın daha da derinlerine doğru takip ettiler. Ağaçlar uzadıkça uzadı, patika kıvrılıp durdu. "Sence nereye gidiyor?" diye merak etti Chip. "Öğrenmenin tek yolu var!" diye cıvıladı Pip.

İkinci palamutta küçük bir ipucu buldular: toprağa saplanmış küçük bir tüy. "Bu benim değil," dedi Pip. "Kahverengi." Chip'in gözleri kocaman açıldı. "Belki bu izi başka bir kuş bırakmıştır!" Etraflarına baktılar ama kimseyi görmediler. Gizem daha da büyüdü. Tüyü dikkatlice Chip'in çantasına koyup yollarına devam ettiler.

Üçüncü palamut bir yaprağın altına saklanmıştı. Chip onu minik patileriyle çıkarıp aldı. "Bu çok eğlenceli!" diye ciyaktadı. "Ama biraz da korkutucu." Pip göğsünü kabarttı. "Endişelenme, ben buradayım," dedi. "Biz bir takımız." Birlikte daha cesur hissederek yürüdüler. Meşe palamudu izi onları küçük bir açıklığa götürdü.

Açıklıkta, bir kütüğün üstünde dördüncü palamutu buldular. Yanında toprağa çizilmiş küçük bir resim vardı: kalpli bir meşe palamudu resmi. "Biri bize mesaj bırakıyor!" dedi Chip. "Belki arkadaş olmak istiyordur," diye önerdi Pip. İzi daha da büyük bir merakla takip ettiler. Orman dostça ve sırlarla dolu hissettiriyordu.

Beşinci palamut büyük bir meşe ağacının dibindeydi. Chip buldukları palamutları saydı. "Beş palamut, bir tüy ve bir resim," dedi. "Bunların hepsi ne anlama geliyor?" Pip yukarı baktı. "Belki iz bir sürprize götürüyordur," dedi. Devam etmeye karar verdiler. Güneş ısıtıyordu, kuşlar da onlarla birlikte şarkı söylüyordu.

Altıncı palamut bir kayanın üstüne konmuştu. Pip onu almak için yukarı uçtu. "Yakaladım!" diye cıvıladı. Ama sonra bir şey fark etti: kayada minik bir kapı vardı! "Chip, bak!" diye seslendi. Chip koşarak yanına geldi. "Bir kapı!" diye soluğu kesildi. "Nereye gidiyor?" Kapıyı itip açtılar ve içeri baktılar. Karanlıktı ama sıcacıktı.

İçeride, meşe palamutları ve yumuşak yosunlarla dolu oyuk bir yer buldular. Ve orada, kıvrılmış yatan küçük bir sincap vardı. "Merhaba," dedi sincap utangaçça. "İzi ben bıraktım. Arkadaş edinmek istedim ama merhaba demeye çok korktum." Pip ile Chip gülümsedi. "Arkadaş edinmek için ize gerek yok," dedi Pip. "Sadece merhaba de!"

Sincabın adı Nutmeg'ti. Uzun zamandır yalnızdı ve bir gizemin eğlenceli olacağını düşünmüştü. "Palamutları ve tüyü ben bıraktım," diye açıkladı. "Tüy, taşınan arkadaşımın, kahverengi bir kuştan kalmaydı." Chip ona sarıldı. "Artık biz senin arkadaşınız olabiliriz," dedi. Pip başını salladı. "Ve biz gizemleri çok severiz!" Hep birlikte güldüler.

Nutmeg onlara ormandaki en sevdiği yerleri gösterdi. Palamutları paylaşıp hikâyeler anlattılar. Pip bir şarkı söyledi, Chip küçük bir dans yaptı. Nutmeg günlerdir ilk kez gülümsedi. "Bu en güzel keşif," dedi. "Dostluk en güzel keşiftir," diye yanıtladı Pip. Bütün öğleden sonrayı birlikte geçirdiler.

O günden sonra Pip, Chip ve Nutmeg ayrılmaz üçlü oldular. Büyük küçük birçok maceraya çıktılar. Ve ne zaman yeni bir şey bulsalar, onu birbirleriyle paylaştılar. Meşe palamudu izi bir gizemden fazlasına götürmüştü onları. Harika bir dostluğa götürmüştü. Ve bu, hepsinin en büyük hazinesiydi.

Pip, bir macerayı paylaşmanın dostluęu daha da güçlendirdięini öğrendi. Chip, bir arkadařla cesur olmanın tek başına cesur olmaktan daha kolay olduęunu öğrendi. Nutmeg ise basit bir merhabanın harika yeni dostlara kapı açabileceęini öğrendi. Üçü yıldızlar çıkana kadar oynadılar, mutlu ve huzurluydular.

Ve böylece, güneşli ormanda küçük mavi alakarga, telaşlı sincap ve utangaç sincap en iyi arkadaş olarak kaldılar. Her gün çözülecek yeni gizemler ve paylaşılacak yeni sevinçler getiriyordu. Birbirleri olduğu sürece her maceranın mutlu geçeceğini biliyorlardı. Son.